

lang Vej frem. For de Fiskere, der har mistet baade deres Baade og deres Fiske-redskaber, maa der imidlertid hurtig Hjælp til, fordi de staa uden Mulighed for at kunne erhverve det nødvendige til sig selv og deres Familie. Det er hurtig Hjælp, det gælder. Jeg vil derfor opfordre den høje Regering til at fremsætte et Forslag til Lov om hurtig Hjælp til de Fiskere, der har lidt Skade ved de Ulykker, der er forvoldt under de senere Tidens Uvejr her i Landet. En saadan særlig Lov, saaledes at man ikke behøver at gaa den lange Vej, vil bevirke, at der kan bringes Hjælp saa hurtigt som paa nogen Maade muligt.

Hækkerup: Den her i Salen nylig omdelte Redegørelse for Resultatet af sidste Folketælling viser, at den Befolkningforskydning fra Land til By, fra Landbruget over til andre Erhverv, som vi har kendt i en Aarrække, er fortsat endda i forstærket Grad i de sidste 5 Aar. Dette i mine Øjne højst uheldige Forhold indeholder sammenholdt med den trøstesløse Arbejdsløshedskrise, vi har i Øjeblikket, en stærk Opfordring til Regering og Rigsdag om nøje at overveje Erhvervsbetingelserne og Arbejdsmulighederne for vort Folk. Hvis man vil sikre en rolig Udvikling paa Arbejdets Grund, gaar det ikke an, at man vedblivende overlader Samfundets økonomiske Udvikling til det, man kalder de frie Kræfters frie Spil. Saa maa man — det viser baade al teoretisk og praktisk Erfaring — lovgive saaledes, at Forholdene lægges til Rette, saa der virkelig kan blive Erhvervsmuligheder for den opvoksende Slægt. Man maa regne med, at den danske Befolkning i Fremtiden vil vokse med ca. 40 000 Individer aarlig. Det har man vel egentlig Grund til at være glad for, da den stærke Fremgang jo er et Bevis paa Folkets Sundhed. Men det Spørgsmaal rejser sig da: Hvor skal vi anbringe den Befolkning? Man har fra forskellige Sider, naar man har talt om dette Problem, henvist Ungdommen til at udvandre og ment, at der var Løsningen, og der har endogsaa været Forslag om at sætte Udvandringen i System, at organisere den. Nu er jeg tilbøjelig til at mene, at hvis man skulde den Vej ud, kunde en Organisation maaske være paa sin Plads for at vejlede Udvandrerne. Men det forekommer mig, at det alligevel er den Vej, vi sidst skulde anvise vor Ungdom. Det er vist, nationaløkonomisk set, en daarlig Politik, at vi skulde eksportere Arbejdskraften, vort bedste Aktiv, efter at

vi har udredt Omkostningerne ved dens Opdragelse og Uddannelse. Dertil kommer yderligere, at i alt Fald for Tiden vil Udvandring omtrent være umulig; den Vej er spærret, da man jo ogsaa har Arbejdsløshed og Krise i andre Lande, og disse derfor er meget utilbøjelige til at ville modtage en større Indvandring. Det forekommer derfor mig, at vi maa alvorligt undersøge, om ikke man kan finde en bedre Udnyttelse af vore egne Erhvervs-muligheder, en Udnyttelse, der giver Beskæftigelse for flere, end Tilfældet hidtil har været. Vi, Regeringen og Rigsdagen, staa med Ansvaret, ikke blot for de 60 000 arbejdsløse, men ogsaa for de kommende Slægter.

Det har hidtil været saaledes, at det fortrinsvis har været Byernes Næringsveje: Handel og Søfart, Industri og Haandværk, der har maattet aftage Befolkningsoverskuddet. Det er vist et Spørgsmaal, eller rettere, jeg tror ikke, det er et Spørgsmaal, jeg tror, det er afgjort, at disse Erhverv kan ikke i Fremtiden modtage Befolkningsoverskuddet i samme Grad som hidtil. For et Par Aar siden var der her i Landet store Planer om at gøre København til en stor Handelsby, den skulde være Stabelplads, skulde være Centrum for hele Handelen paa de baltiske Lande. Det blev en slem Skuffelse, og jeg kan ikke se rettere, end at disse Forsøg, disse Planer resulterede i, at de amerikanske Storspekulanter fik en Del af den danske Handelsstand til at overtage deres store, urealisable Varepartier, et Forhold, som har bidraget sit til den Krise, det danske Samfund nu er i. Jeg tror derfor, at vi ikke skal vente os for meget ad den Vej, og selv om jeg mener og haaber, at København ogsaa i Fremtiden i Kraft af sin Beliggenhed vil være og blive en god Handelsby og Søfartsby, tror jeg dog ikke, den vil være i Stand til at aftage Befolkningsoverskuddet i stigende Grad. Det er vist ogsaa tvivlsomt, om man skulde ønske, at København, denne ene store By her i Landet, som ligger lige ved Landets Grænse, fremtidig skulde udvikle sig endnu mere uforholdsmæssigt i Forhold til det øvrige Land, end Tilfældet hidtil har været. At Industri og Haandværk har vanskelige Kaar, ved vi, selv den sunde og gode Industri, selv de Virksomheder, der mindst har været inde i den samfundsødelæggende Spekulations gridske Kløer, har i Øjeblikket overmaade daarlige Vilkaar. Vi maa heller ikke, naar vi skal tænke paa Industriens Fremtidsmuligheder, se bort fra, at